Доброчесність — це гарний характер, а гріх — це те, що викликає тривогу в твоїй душі, і ти не хочеш, щоб люди це побачили

Передається зі слів ан-Наваса ібн Сам’ана, нехай буде задоволений ним Аллаг, що Пророк, мир йому і благословення Аллага, сказав: «Доброчесність — це гарний характер, а гріх — це те, що викликає тривогу в твоїй душі, і ти не хочеш, щоб люди це побачили». Від Вабіси ібн Ма’бада, нехай буде задоволений ним Аллаг, який сказав: «Я прийшов до Посланця Аллага, мир йому і благословення Аллага, і він сказав: Ти прийшов, щоб запитати про доброчесність і гріх? Я сказав: Так. Він сказав: Порадься зі своїм серцем. Доброчесність — це те, що заспокоює душу і приносить спокій серцю. А гріх — це те, що викликає неспокій у твоїй душі і сумнів у серці, навіть якщо люди будуть давати тобі фатву одна за одною».

[صحيح] [الحديث الأول: رواه مسلم، والحديث الثاني: رواه أحمد والدارمي]

Пророк, мир йому і благословення Аллага, розповів про доброчесність і гріх. Він сказав, що найвища форма доброчесності — це гарний характер: щодо Аллага — у вигляді богобоязливості, а щодо людей — у вигляді терпіння до образ, стриманості гніву, доброзичливості, лагідних слів, підтримання стосунків, слухняності, м’якості, милосердя та благочестивої поведінки. Доброчесність — це те, що приносить спокій серцю і душі. Гріх — це те, що збурює душу, викликає сумнів і не дає розширення серцю. Це коли ти відчуваєш побоювання, що дія може бути гріховною, і соромишся, щоб про неї дізналися люди, особливо праведні та шляхетні, бо це огидно. Душа за своєю природою хоче, щоб люди бачили її добро, а якщо вона не хоче, щоб певні вчинки були відомі іншим — то це ознака того, що в них немає добра, а є гріх. Навіть якщо люди видадуть тобі фетву, не приймай її, коли сумнів продовжує хвилювати твою душу, адже фетва не усуває обґрунтованого сумніву, якщо вона дана без належного знання. Але якщо фетва опирається на чіткий шаріатський доказ, то мусиш повернутися до нього, навіть якщо серце не відчуло повного спокою.

http://sunnah.global/hadeeth/uk/show/66540